

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 8Csp/96/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819202916
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Slavomír Podhorský
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2021:7819202916.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudcom Mgr. Slavomírom Podhorským, v právnom spore žalobcu: L. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX Š., A. XX, zastúpeného JUDr. Andrejom Cifrom, advokátom so sídlom J. Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, proti žalovanému: 365.bank, a. s., so sídlom Dvořákovo nábrežie 4, 811 02 Bratislava, IČO: 31 340 890, zastúpeného Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 400,- eur s príslušenstvom a určenie neplatnosti zmluvy o úvere, eventuálne bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 400,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 400,- eur od 27.09.2019 do zaplataenia a to v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa podanou žalobou na tunajšom súde dňa 01.10.2019, domáhal voči žalovanému (pôvodne pod obchodným menom Poštová banka, a. s.) zaplataenia sumy 900,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 900,- eur od 27.09.2019 do zaplataenia a určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, eventuálne určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru a náhrady trov konania a náhrady trov konania.

2. Súd rozsudkom č. k. 8Csp/96/2019-116 zo dňa 30.06.2020 o žalobe rozhodol, že:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 500,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 500,00 Eur od 27.09.2019 do zaplataenia, všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol.

III. Rozhodol, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

3. V odôvodnení rozsudku súd konštatoval, že sa oboznámil s dôkaznými listinami - zmluvou o úvere, uzavretou medzi žalobcom a žalovaným, výpisom z obchodného registra žalovaného, výpisom z účtu žalobcu za obdobie od 07.12.2009 do 18.12.2018, písomným vyjadrením žalovaného k žalobe, oznámením postupcu o postúpení pohľadávky, písomným vyjadrením žalobcu, ako aj ďalšími listinnými dôkazmi, z ktorých vyplýva, že medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 07.12.2009 uzatvorená zmluva o úvere, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 5.500,- eur. Z predmetnej zmluvy vyplýva výška mesačnej splátky 126,29 eur, celková výška nákladov 2.966,99 eur, dátum konečnej splatnosti dňa 07.10.2015, dátum prvej splátky dňa 07.01.2010 a dátum každej ďalšej splátky k 7. dňu v mesiaci a úroková sadzba 16 % ročne. Na základe predloženého

výpisu z účtu žalobcu za obdobie od 07.12.2009 do 18.12.2019 uhradil sumu vo výške 9.331,44 eur. Žalovaný výzvou zo dňa 15.06.2016 vyzval žalobcu na úhradu dlžnej sumy a predčasne zosplatnil úver k 15.06.2016, nakoľko žalobca svojím konaním porušil ustanovenia zmluvy o úvere. Žalovaný postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018 na postupníka, spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., o čom bol žalobca upovedomený zo strany postupníka, oznámením zo dňa 02.01.2019.

4. Na námietku premlčania vznesenú žalovaným súd pristúpil ku skúmaniu, či je vznesená námietka dôvodná. Konštatoval, že je bez právneho významu, že žalobca sa o nedostatkoch zmluvy o úvere a tým aj o vzniku nároku na bezdôvodné obohatenie dozvedel až po právnom posúdení predmetnej zmluvy o úvere, po prevzatí právneho zastúpenia advokátom v inom konaní, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, pod sp. zn. 14Csp/72/2019, pri vypracovaní vyjadrenia v tejto veci, dňa 26.08.2019. Vznik preukázanej vedomosti žalobcu o tom, že došlo na jeho úkor k získaniu bezdôvodného obohatenia žalovaným, nie je možné viazať ani na konzultáciu s jeho právnym zástupcom, ktorého výsledkom bolo poskytnutie právneho poučenia (právnej kvalifikácie). Už z toho, že žalobca právneho zástupcu požiadal o pomoc, vidieť, že si musel byť vedomý toho, že bez právneho dôvodu previedol na účet žalovaného určitú čiastku. Nejde o vedomosť právnej kvalifikácie § 107 OZ, ale znalosť skutkových okolností, z ktorých možno zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie vyvodiť. Súd preto dospel k záveru, že žalobcom uhradené splátky v období od 19.10.2016 do 28.09.2017, celkovo v sume 400,- eur sú premlčané, nakoľko ide o splátky, u ktorých od ich uhradenia žalobcom do podania žaloby, prešli viac ako dva roky. Žalobca vedel, že žalovaný, s ktorým uzatvoril úverovú zmluvu, je osobou, ktorá sa na jeho úkor bezdôvodne obohatila a poznal všetky skutočnosti rozhodné pre vyčíslenie výšky bezdôvodného obohatenia. Z ustálenej rozhodovacej praxe vyplýva, že subjektívna premlčacia lehota začala žalobcovi plynúť už dňom, kedy žalobca uhradil žalovanému tú-ktorú splátku a nie až dňom, kedy sa mal od právneho zástupcu dozvedieť o tom, že zmluva o úvere má nedostatky a má právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. Pri posudzovaní vedomosti žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia a o tom v prospech koho k obohateniu došlo, je potrebné z hľadiska § 107 OZ, minimálne vychádzať zo dňa, kedy žalobca poukázal žalovanému ako veriteľovi poslednú splátku úveru (rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/1019/2015 zo dňa 27.07.2016). Takto bola žaloba v časti podaná po uplynutí vyššie zistenej subjektívnej premlčacej lehoty. Súd v rozsudku konštatoval, že na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobcom uplatnený nárok v časti 400,- eur (za obdobie od 19.10.2016 do 28.09.2017) je premlčaný.

5. Súd v rozsudku zo dňa 30.06.2020 ďalej uviedol, že žalovaný postúpil pohľadávku zo zmluvy o úvere, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018, na postupníka, spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, 831 04 Bratislava. O postúpení pohľadávky bol žalobca upovedomený zo strany postupníka, oznámením zo dňa 02.01.2019. Súd dospel k záveru, že práva k pohľadávkam, vyplývajúcim zo zmluvy o úvere, prešli na nového veriteľa - postupníka, na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 20.12.2018. Vzhľadom na uvedené, súd žalobu v časti určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, eventuálne aj v časti určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru zamietol, keďže súd zmluvu o úvere vyhodnotil ako platnú, ktorá zmluva obsahovala náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v odseku 2) písm. a),b),d) až j), k), l).

6. O trovách konania súd rozsudkom zo dňa 30.06.2020 rozhodol s poukazom na ustanovenie § 255 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo. Keďže žalobca mal vo veci úspech len čiastočný, v nepatrnej výške a zároveň bol neúspešný v časti žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, súd vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

7. Proti výroku č. II. a III. rozsudku zo dňa 30.06.2020 podal včas odvolanie žalobca z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces, podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca konštatoval, že rozsudok súdu prvej inštancie je vo svojich záveroch premietnutých do výroku II. a III. nesprávny, vnútorne rozporný

a nekonzistentný, pričom absentuje presvedčivé odôvodnenie a právne závery súdu nekorešponujú s vykonaným dokazovaním. Súd prvej inštancie podľa žalobcu nesprávne právne posúdil predmetnú zmluvu o úvere, keď vyslovil záver o jej platnosti, resp. záver o jej súlade so zákonom č. 258/2001 Z. z. (viď. bod 26. odôvodnenia rozsudku). V odôvodnení rozsudku súdu prvej inštancie úplne absentujú relevantné dôvody, ktoré viedli súd k uvedeným záverom. Na základe uvedeného mal žalobca za to, že konajúci súd sa nezaoberal argumentáciou žalobcu, na ktorej bola postavená dôvodnosť žaloby. Z rozsudku nie je možné zistiť ako sa súd vysporiadal s argumentáciou žalobcu. Uvedeným konaním došlo podľa žalobcu zo strany súdu k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie.

8. Žalobca ďalej v odvolaní poukázal na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v predmetnej veci najprv zaoberal vznesenou námietkou premlčania práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, čím de facto uznal existenciu bezdôvodného obohatenia. Vnútna rozpornosť rozsudku spočívala podľa jeho názoru v skutočnosti, že konajúci súd prvej inštancie vo vzťahu k námietke premlčania prezumoval existenciu bezdôvodného obohatenia a úhrad tvoriacich bezdôvodné obohatenie (viď. body 16., 17., 18., 19., 20. odôvodnenia rozsudku) a následne konštatoval, že zmluva o úvere je právne v poriadku a v súlade so zákonom (viď. spomínaný bod 26. odôvodnenia), čím neguje možný vznik bezdôvodného obohatenia. Mal za to, že žiadna pohľadávka žalovanej banky z predmetnej zmluvy o úvere v čase jej postúpenia neexistovala, nakoľko v čase postúpenia existovalo bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej banky. Žalobca mal za to, že súdom prezentované právne posúdenie v bode 26. odôvodnenia je nesprávne. Zmluva o úvere nie je platným právnym úkonom pre rozpor s ustanoveniami OZ, týkajúcich sa platného uzatvorenia právnych úkonov, pričom poukázal na argumentácie žalobcu v žalobe, vo vyjadrení zo dňa 16.12.2019, na prednes právneho zástupcu žalobcu na pojednávaniach, na výsluchu žalobcu na pojednávaní zo dňa 27.02.2020 ako aj na článok 1. bod 1.2 obchodných podmienok pre úver. Konštatoval, že pokiaľ by aj zmluva o úvere bola platným právnym úkonom, nie je v súlade so zákonom č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko v nej absentujú obligatórne náležitosti. Táto skutočnosť je podľa jeho názoru preukázaná obsahom samotnej zmluvy o úvere. Podľa žalobcu sa javí, že s obsahom zmluvy o úvere sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal.

9. Žalobca ďalej poukázal na tú skutočnosť, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil aj námietku premlčania vznesenú žalovaným. Súd prvej inštancie podľa žalobcu neuviedol, kedy sa žalobca skutočne dozvedel o vzniku bezdôvodného obohatenia, ale iba označuje obdobie a úhrady, ktoré presahujú dva roky pred podaním žaloby. Povinnosťou súdu pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby je skúmať skutočnú a nie iba všeobecne predpokladanú vedomosť žalobcu o vzniku bezdôvodného obohatenia. Dal do pozornosti aktuálny nález Ústavného súdu SR, sp. zn.: III. ÚS 43/2020 zo dňa 12.05.2020. S poukazom na vyššie uvedené, vychádzajúc z výsledkov doterajšieho dokazovania a doterajšej argumentácie mal žalobca za to, že súd prvej inštancie vec nesprávne skutkovo vyhodnotil a následne nesprávne právne posúdil. Odvolaciemu súdu navrhol, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Považoval rozhodnutie súdu v časti o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia za vecne správne a žiadal, aby odvolací súd podľa § 387 CSP rozsudok Okresného súdu Rožňava zo dňa 30.06.2020, ako vecne správny (v tejto časti výroku) potvrdil. Žalovaný sa stotožnil s argumentáciou uvádzanou v odôvodnení napadnutého rozsudku a podané odvolanie žalobcu považoval za nedôvodné. Žalovaný mal za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď dospel k zisteniam, že v danom prípade žalobcom márne uplynula subjektívna premlčacia doba, ktorej začiatok počítal od momentu „preplatenia“ požičanej istiny úveru. Je podľa neho nepochybné, že vedomosť žalobcu o bezdôvodnom obohatení, resp. o jeho skutkových okolnostiach sa dozvedel v čase vykonávania jednotlivých úhrad, ktoré presahovali istinu samotného úveru. Žalobca mal teda podľa názoru žalovaného dôslednejšie uplatňovať svoje práva a nie po uplynutí niekoľkých rokov podať žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia, ktorého vydanie je už premlčané -v súlade so zásadou „vigilantibus iura scripta sunt.“ Navyše, žalobca úmyselne žalovaného obohatil sa na jeho úkor, vôbec nepreukázal. V prejednávanej veci bola žalovaným dôvodne vznesená námietka premlčania, na ktorú bol súd prvej inštancie povinný prihliadnuť. Žalovaný mal za to, že nie je možné pripustiť, ak ide o spotrebiteľa a tento žiada o vydanie bezdôvodného obohatenia aj po uplynutí premlčacej doby, aby žalovaný nemohol dôsledne uplatňovať nielen svoje hmotné, ale aj procesné práva, t. j. nemohol oprávnené vzniesť námietku premlčania. Rovnako tak žalobca nepreukázal, že by išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, žalovaný takéto konanie poprel.

Žalovaný formuloval ustanovenia zmluvy v čase, keď to príslušné právne predpisy umožňovali, konal pri uplatňovaní svojich práv dohodnutých v zmluve, v súlade s touto zmluvou. Preto je obrana žalobcu podľa žalovaného iba účelová a žalovaný žiadal, aby na ňu odvolací súd neprihliadol. Z podaného odvolania je podľa žalovaného zrejmé, že žalobca namieta predovšetkým tú skutočnosť, že súd prvej inštancie sa nestotožnil s jeho argumentmi a tvrdeniami predostretými predovšetkým v žalobe a ďalších podaniach. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia si podľa žalovaného nemožno zamieňať s tým, že sporová strana má právo na to, aby sa konajúci súd stotožnil s jej argumentmi, ako sa mylne domnieva žalobca. Žalovaný mal za to, že napadnuté rozhodnutie po obsahovej stránke spĺňa všetky požiadavky, ktoré na odôvodnenie súdneho rozhodnutia kladie jednak § 220 ods. 2 CSP, ako aj ustálená rozhodovacia prax súdov. Súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí riadne uviedol žalobnú argumentáciu žalobcu, obranu žalovaného, poukázal na relevantné zákonné ustanovenia a zmluvu o úvere podrobil riadnemu prieskumu z pohľadu, či táto obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky ako aj tomu, či táto obsahuje všetky náležitosti predpísané zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení aktuálnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Poukázal tiež na to, že žalobca v podanom odvolaní nešpecifikuje, na základe akých vykonaných dôkazov a k akým nesprávnym skutkovým zisteniam mal súd prvej inštancie dospieť. Žalobca v podanom odvolaní podľa žalovaného len formálne odkazuje na svoju argumentáciu uvedenú pred súdom prvej inštancie, avšak bez akejkoľvek špecifikácie, resp. bez uvedenia jasného a určitého odôvodnenia tej ktorej vytýkanej chyby súdu. Mal za to, že čo sa týka právneho posúdenia vecí, nemožno napadnutému rozhodnutiu nič vytknúť. Súd prvej inštancie riadne uviedol rozhodné zákonné ustanovenia, ktoré na vec aplikoval a taktiež správne podľa jednotlivých bodov napadnutého rozhodnutia vysvetlil význam týchto ustanovení a súlad zmluvných dojednaní s nimi. Žalovaný žiadal odvolací súd, aby rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

11. K vyjadreniu žalovaného sa v rámci odvolacieho konania vyjadril žalobca. Konštatoval, že východiskom, z ktorého sa vychádza pri posudzovaní otázky premlčania z dôvodu plynutia subjektívnej premlčacej lehoty, resp. začiatku jej plynutia, je v súvislosti s bezdôvodným obohatením, subjektívny moment, kedy oprávnený zistí také okolnosti, z ktorých možno vyvodiť, že zmluva o úvere je vadná, pričom treba vychádzať z reálnej a preukázanej vedomosti, nielen z predpokladanej vedomosti o tom, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil. Žalobca sa o bezdôvodnom obohatení dozvedel dňa 26.08.2019, pričom poukázal na čl. II žaloby zo dňa 27.09.2019 ako aj na výsluch žalobcu vykonaný Okresným súdom Rožňava dňa 27.02.2020. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 21 Cdo 3433/2008; 21Cdo 3434/2008 zo dňa 15.06.2010 a na rozsudok Súdneho dvora EÚ zo dňa 09.07.2020 v spojených veciach C-698/18 SC Raiffeisen Bank SA proti JB a C-699/18 BRD Groupe Sociétés Générale SA proti KC, pričom mal za to, že nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia, nie je premlčaný v rámci subjektívnej premlčacej lehoty. V súvislosti s objektívnou premlčacou lehotou poukázal na skutočnosť, že žalobou si uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 900,- eur za obdobie od 19.10.2016 do 22.11.2018, pričom žalobu podal na súd dňa 01.10.2019, teda v rámci 3-ročnej objektívnej premlčacej doby.

12. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2CoCsp/81/2020-179 zo dňa 30.03.2021 zrušil rozsudok v zamietavom výroku a v súvisiacom výroku o trovách konania a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolací súd považoval za určujúce pre nachádzanie práva, že vždy je potrebné vychádzať z individuálnych rozmerov každého jednotlivého prípadu, ktoré sú založené na zistených skutkových okolnostiach. Súd prvej inštancie sa však podľa názoru odvolacieho súdu v danej veci so všetkými špecifikami charakterizujúcimi daný spor nevysporiadal. Z princípu práva na spravodlivý proces vyplýva povinnosť súdu umožniť stranám sporu účinné uplatňovanie námietok a argumentov, ako i povinnosť súdu sa s týmito námietkami a argumentmi, ktoré sú spôsobilé ovplyvniť rozhodnutie presvedčivo v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadať (I. ÚS 46/05, I. ÚS 353/06, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08) tak, aby odôvodnenie rozsudku malo náležitosti vyžadované ust. § 220 ods. 1 CSP. Z obsahu spisu a z odôvodnenia rozsudku považoval však nutné vyvodiť, že v posudzovanom prípade súd prvej inštancie sa neriadil vyššie uvedenými pravidlami, čím založil jeho nepreskúmateľnosť. Odvolací súd poukázal na tú skutočnosť, že žalobca si v konaní uplatnil vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré malo vzniknúť na strane žalovaného v súvislosti so spotrebiteľským úverom poskytnutým na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Okrem neplatnosti zmluvy o úvere sa v súvislosti so spotrebiteľskými úvermi objavuje špecifický predpoklad vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré nastáva v dôsledku porušenia zákonných ustanovení vzťahujúcim sa na zmluvu o spotrebiteľskom úvere, kedy sa úver ex lege stáva bezúročným a bez poplatkov. Súd prvej inštancie

priznal žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, v závere odôvodnenia rozhodnutia však skonštatoval, že zmluva o spotrebiteľskom úvere je platná a má všetky náležitosti požadované zákonom o spotrebiteľských úveroch. Odvolaciemu súdu potom nebolo jasné (a ani žalobcovi) na základe akých skutočností súd prvej inštancie nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalobcovi priznal. Ak bola zmluva platná a mala všetky náležitosti, potom neexistoval právny titul na priznanie tohto nároku. Ak naopak bol nárok žalobcu dôvodný, musela nastať skutočnosť, s ktorou zákon spája neplatnosť zmluvy samotnej alebo sankciu vo forme bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, v dôsledku čoho potom na strane žalovaného bezdôvodné obohatenie vzniklo.

13. Odvolací súd v tejto súvislosti poukázal na dôvodnú odvolaciu argumentáciu, kedy žalobca namietal, že rozsudok je nekonzistentný, vnútorne rozporný a pre nedostatok dôvodov aj nepreskúmateľný, práve z dôvodov, že súd prvej inštancie v bode 26. odôvodnenia svojho rozsudku uviedol, že zmluva o úvere je platná, obsahuje všetky náležitosti a žalobu v časti určenia neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere a eventuálne aj v časti určenia jej bezúročnosti a bezpoplatkovosti zamietol. Logicky z toho vyplýva, že ak je zmluva platná a žalobca mal riadne zaplatiť v nej dojednané úroky a poplatky, plnením žalobcu nad rámec istiny úveru nemohlo dôjsť na strane žalovaného k bezdôvodnému obohateniu v žiadnej sume (ani v sume 500,- eur ako to ustálil súd prvej inštancie). Súd prvej inštancie svoj názor vyslovený v bode 26. odôvodnenia vôbec neodôvodnil a nevysporiadal sa s argumentáciou žalobcu, neodpovedal na ním nastolené otázky o ne/platnosti zmluvy, resp. na ním vytýkané nedostatky o chýbajúcich náležitostiach zmluvy uvedené v žalobe, v písomných vyjadreniach, na pojednávaniach. Z hľadiska obsahových náležitostí zmluvy sa obmedzil len na konštatovanie, že zmluva o úvere obsahovala „náležitosti podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v odseku 2 písm. a), b), d) až j), k), l).“, čo je bez bližšej konkretizácie nepostačujúce.

14. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu takisto vôbec nevenoval žiadnu pozornosť žalobcom tvrdému neplatnému postúpeniu pohľadávky na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., len formálne popísal, čo je vecná legitímácia účastníka konania a opäť bez bližšieho odôvodnenia konštatoval, že pohľadávka vyplývajúca zo zmluvy o úvere prešla na nového veriteľa, postupníka, teda na BENCONT COLLECTION, a. s. Súd prvej inštancie v okolnostiach tejto konkrétnej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia podľa odvolacieho súdu neozrejmil, z akých dôkazov a z akých konkrétnych zistení z nich vyplývajúcich vyvodil svoj skutkový záver vedúci k právnomu záveru o platnosti úverovej spotrebiteľskej zmluvy a z čoho vyvodil, že obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa z. č. 258/2001 Z. z. (vzhľadom na to, že čiastočne vyhovel nároku žalobcu na zaplatenie bezdôvodného obohatenia žalovaným), ktoré ho viedli k zamietnutiu žaloby v prevyšujúcej časti a vzhľadom na to, že úplne sa opomenul zaoberať náležitosťami platnosti postúpenia pôvodne bankovej pohľadávky, nie je podľa odvolacieho súdu jasné, ako dospel k záveru o chýbajúcej pasívnej legitímácii žalovaného. Vo vzťahu k začatiu plynutia subjektívnej premlčacej doby odvolací súd poukázal na nález sp. zn. III. ÚS 43/2020 z 12. mája 2020 a konštatoval, že z hľadiska posúdenia začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný neoprávnený majetkový prospech a kto ho získal; pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o bezdôvodnom obohatení dozvedieť pri vynaložení vyššej starostlivosti prípadne aj skôr. Uvedená vedomosť pritom predpokladá znalosť takých skutkových okolností, z ktorých je možné vyvodiť zodpovednosť za bezdôvodné obohatenie, pričom skutočnosť nadobudnutia informácií tiež o právnej stránke možnosti domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia (aj o tom, ako možno právne kvalifikovať nárok), už nie je pri posudzovaní okamihu začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby relevantná. V prípade spotrebiteľa je potrebné poznanie rozhodujúcich skutkových okolností zároveň posudzovať s ohľadom tiež na princíp ochrany spotrebiteľa. Premietnutím všetkých týchto úvah na konkrétny posudzovaný prípad je možné zodpovedať základnú otázku, na ktorú je potrebné pri posudzovaní začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby odpovedať a to kedy sa žalobca dozvedel o ním tvrdenom bezdôvodnom obohatení a kto sa na jej úkor obohatil.

15. Po zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie odvolacím súdom sa vyjadril žalobca a to podaním doručeným súdu dňa 05.11.2021. Žalobca konštatoval, že sa o nedostatkoch zmluvy o úvere a tým aj o vzniku nároku na bezdôvodné obohatenie dozvedel až po poskytnutí informácie od odborne znalej osoby. Následne došlo k prevzatiu právneho zastúpenia advokátom v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica sp. zn. 14Csp/72/2019, pri vypracovaní vyjadrenia v tejto veci dňa 26.08.2019. Súčasne z vylúču vyplynulo, že žalobca má vzdelanie bez maturity (učilište) v odbore predavačka (viď zápisnica z pojednávania zo dňa 27.02.2020).

Je podľa neho zrejmé, že skôr ako po zaslaní listín odborne znalej osobe a ich vyhodnotení, nemohol žalobca vedieť o bezdôvodnom obohatení, nakoľko od žalobcu ako priemerného spotrebiteľa nebolo a nie je možné z objektívnych dôvodov očakávať, že priemerný spotrebiteľ bude vedieť o absencii obligatórnej náležitosti a o tom, že absencia obligatórnej náležitosti je skutková okolnosť, ktorá zakladá právo na vydanie bezdôvodného obohatenia. V konkrétnej prejednávanej veci poukázal žalobca žalovanému viacero úhrad, ktorých obsahom bolo plnenie, na ktoré žalovaný po právnej stránke nárok nemal a teda sa nimi na úkor žalobcu bezdôvodne obohacoval. Žalobca tieto úhrady uhradil kontinuálne, nepretržite, bez vedomosti o tom, že žalovaný na prijaté úhrady nárok nemá. Ak by žalobca mal už v čase, kedy vykonával jednotlivé úhrady v prospech žalovaného, vedomosť o tom, že platiť nemusí, tak by logicky tieto úhrady nerealizoval. Všetky úhrady žalobcu vykonané v prospech žalovaného spájala podľa žalobcu vtedajšia jednotná vedomosť žalobcu o tom, že tieto sú poskytované na základe platného právneho titulu. Poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci C-485/19, LH proti Profi Credit Slovakia s. r. o., zo dňa 22.04.2021 a na rozsudok Súdneho dvora EÚ, vo veci C-698/18 SC Raiffeisen Bank SA proti JB a C-699/18 BRD Groupe Sociétés Générale SA proti KC, zo dňa 09.07.2020, pričom konštatoval, že z citovaných rozhodnutí vyplýva, že bezdôvodné obohatenie, ktoré má svoj základ v neprijateľnej zmluvnej podmienke alebo v absencii obligatórnych náležitostí zmluvy, absencia ktorých má za následok, že úver je bezúročný a bez poplatkov, začína plynúť až od okamihu určenia právneho dôvodu žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia, teda od právoplatnosti rozsudku o neprijateľnosti zmluvnej podmienky alebo od právoplatnosti rozsudku o určení, že úver je bezúročný a bez poplatkov. Vo vnútroštátnom práve z toho podľa žalobcu vyplýva, že týmto rovnakým okamihom začína plynúť tak subjektívna, ako aj objektívna premičacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia. Osobitne zdôraznil, že ani subjektívna ani objektívna premičacia doba nezačína plynúť od momentu, kedy došlo k bezdôvodnému obohateniu, teda nezačínajú plynúť od splatenia splátok nad istinu úveru, ako sa doposiaľ domnievali niektoré sudy. Navrhol vyhovieť aj v ostávajúcej časti žaloby a priznať žalobcovi nárok na náhradu trov konaní v rozsahu 100 %.

16. Súd po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie a rozhodnutie odvolacím súdom nariadil vo veci pojednávanie na deň 19.11.2021, ktorého sa zúčastnil len právny zástupca žalovaného. Žalobca a jeho právny zástupca svoju neúčast písomne ospravedlnili podaním doručeným súdu dňa 05.11.2021, pričom súhlasili, aby súd pojednával a rozhodol v ich neprítomnosti. Súd preto vykonal pojednávanie podľa § 180 CSP v neprítomnosti žalobcu.

17. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav:

18. Medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom bola dňa 07.12.2009 uzatvorená zmluva o úvere č. 1945278309 „Zošrotujte pôžičky + získajte peniaze navyše!“ (ďalej len „zmluva“), na základe ktorej žalovaný poskytol žalobcovi úver vo výške 5.500,- eur. Z predmetnej zmluvy vyplýva výška mesačnej splátky 125,29 eur, celková výška nákladov 2.966,99 eur, dátum konečnej splatnosti dňa 07.10.2015, dátum prvej splátky dňa 07.01.2010, dátum každej ďalšej splátky k 7. dňu v mesiaci a úroková sadzba 16 % ročne. Zmluva bola uzavretá s poistením schopnosti splácať úver - základný súbor poistenia. V zmluve je predvyplnený údaj - počet mesačných splátok, priemerná ročná percentuálna miera nákladov (ďalej len „RPMN“) a RPMN banky v %, avšak tieto tri uvedené údaje nie sú v zmluve (vo fotokópii predloženej žalobcom na č. I. 10, ani vo fotokópii predloženej žalovaným na č. I. 45 súdneho spisu) vyplnené.

19. Z predloženého výpisu z účtu žalobcu za obdobie od 07.12.2009 do 18.12.2018, ako aj z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil vyplýva, že žalobca dňa 07.12.2009 preukázateľne čerpal na základe uzavretej zmluvy o úvere sumu vo výške 5.500,- eur, pričom uhradil sumu vo výške 9.331,44 eur.

20. Žalobca si v tomto konaní okrem určenia neplatnosti úverovej zmluvy, resp. určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti pôvodne uplatnil sumu vo výške 900,- eur s príslušenstvom. Vzhľadom na tú skutočnosť, že odvolaním žalobcu nebol dotknutý výrok č. I. rozsudku tunajšieho súdu č. k. 8Csp/96/2019-116 zo dňa 30.06.2020, ktorým súd uložil povinnosť žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 500,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 500,- eur od 27.09.2019 do zaplatenia, uvedený výrok č. I. rozsudku nadobudol právoplatnosť ešte dňa 29.07.2020. Z uvedeného vyplýva, že predmetom tohto konania je, po zrušení a vrátení veci súdu odvolacím súdom, už naďalej

len zvyšná časť istiny vo výške 400,- eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 400,- eur od 27.09.2019 do zaplatenia a trovy konania pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom.

21. Podľa § 52 ods. 1 až 4 zákona č. 40/1964 Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

22. V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

23. Podľa § 53 ods. 2, ods. 3 Občianskeho zákonníka, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Ako vyplýva z § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

24. Podľa § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

25. Podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

26. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

27. Podľa § 565 Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

28. Podľa § 489 Občianskeho zákonníka, záväzky vznikajú z právnych úkonov, najmä zo zmlúv, ako aj zo spôsobenej škody, z bezdôvodného obohatenia alebo z iných skutočností uvedených v zákone.

29. Podľa § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať. Bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

30. Podľa § 456 Občianskeho zákonníka, predmet bezdôvodného obohatenia sa musí vydať tomu, na úkor koho sa získal. Ak toho, na úkor koho sa získal, nemožno zistiť, musí sa vydať štátu.

31. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal.

32. Podľa § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, musí sa vydať všetko, čo sa nadobudlo bezdôvodným obohatením. Ak to nie je dobre možné, najmä preto, že obohatenie spočívalo vo výkonoch, musí sa poskytnúť peňažná náhrada.

33. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

34. Podľa § 3 ods. 5 veta tretia zákona o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

35. Podľa ust. § 2 písm. a) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme.

36. Podľa ust. § 2 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch, zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa rozumie zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

37. Podľa ust. § 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch, celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sa rozumie všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkou

1. sankcií, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť za nesplnenie záväzku uvedeného v zmluve o spotrebiteľskom úvere,
2. poplatkov, ktoré je spotrebiteľ povinný zaplatiť pri kúpe tovaru alebo služby okrem kúpnej ceny tovaru alebo kúpnej ceny služieb,
3. poplatkov za prevod peňažných prostriedkov a za udržiavanie účtu určeného na získanie platieb na úhradu spotrebiteľského úveru, platenia úroku a iných poplatkov s výnimkou prípadov, keď spotrebiteľ nemá možnosť výberu veriteľa a tieto poplatky sú neprímerane vysoké v porovnaní s obvyklými poplatkami za obdobné úvery. To sa nevzťahuje na poplatky za vyberanie takýchto úhrad alebo platieb bez ohľadu na to, či sa vykonávajú v hotovosti alebo inak,
4. členských príspevkov pre profesijné a záujmové združenia alebo skupiny,
5. poplatkov za poistenie alebo záruky, okrem tých poplatkov, ktoré sú určené na zabezpečenie platby veriteľovi v prípade smrti, invalidity, choroby alebo nezamestnanosti spotrebiteľa v sume rovnakej alebo menšej, ako je celková výška spotrebiteľského úveru, úroku a poplatkov, ktoré musia byť určené veriteľom ako podmienka poskytnutia spotrebiteľského úveru,

38. Podľa § 4 ods. 2 písm. i), j), k) zákona o spotrebiteľských úveroch (v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať tieto náležitosti:

- výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov,
- ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 7a ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

39. Podľa § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, pri nesplnení podmienok podľa odseku 2 je zmluva o spotrebiteľskom úvere platná, ak bol spotrebiteľovi na jej základe

a) poskytnutý spotrebiteľský úver a spotrebiteľ ho začal čerpať alebo
b) dodaný tovar, alebo poskytnutá služba.

Ak však zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa odseku 2 písm. a), b), d) až j), k) a l), poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

40. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

41. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

42. Podľa ust. § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

43. Podľa ust. § 151 ods. 1 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

44. Súd danú zmluvu posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú v zmysle citovaných ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, keď žalovaný mal pri uzatváraní aj plnení zmluvy postavenie dodávateľa, pretože konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a na strane dlžníka - žalobcu vystupoval spotrebiteľ - fyzická osoba, ktorá neuzatvárala zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Zmluva bola pripravená na formulári, ktorý vopred zo strany žalovaného bol pripravený bez možnosti žalobcu meniť obsah a text uvedenej zmluvy, pričom do textu zmluvy sa dopisovali iba konkrétne údaje týkajúce sa žalobcu. Súd preto posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu ako spotrebiteľský a aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka upravujúce spotrebiteľské zmluvy. Súčasne zo strany žalovaného išlo aj o poskytnutie spotrebiteľského úveru podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

45. Vzhľadom na žalovaným vznesenú námietku premlčania nároku vyplývajúceho z bezdôvodného obohatenia, ktorého sa domáha žalobca, súd v prvom rade právne posúdil možné premlčanie uvedeného nároku. S poukazom na ustanovenie § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo. Právo na bezdôvodné obohatenie sa teda premlčuje v rámci subjektívnej dvojročnej lehoty a objektívnej trojročnej lehoty, prípadne absolútnej objektívnej desaťročnej lehoty, u ktorej sa však už vyžaduje úmysel bezdôvodne sa obohatiť. Vo vzťahu k plynutiu oboch premlčacích dôb súd poukazuje na tú skutočnosť, že oprávnený sa môže domáhať svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia len v rámci plynutia oboch lehôt. V prípade, ak dôjde k uplynutiu jednej z nich, oprávnený nemá možnosť domáhať sa svojho práva z bezdôvodného obohatenia, nakoľko došlo k jeho premlčaniu. Pre posúdenie začiatku plynutia subjektívnej premlčacej doby sa vyžaduje skutočná a nie iba predpokladaná vedomosť oprávneného o tom, že na jeho úkor bol získaný neoprávnený majetkový prospech a kto ho získal; pritom nie je rozhodujúce, že oprávnený sa mohol o bezdôvodnom obohatení dozvedieť pri vynaložení vyššej starostlivosti prípadne aj skôr (uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoCsp/81/2020 zo dňa 30.03.2021). Premietnuté na predmetný spor, je pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby nároku žalobcu, podľa názoru súdu určujúca skutočnosť, na ktorú upozornil žalobca a to prevzatie právneho zastupovania žalobcu jeho právnym zástupcom (ako odborne znalou osobou) v inej právnej veci žalobcu (spor vedený pred Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 14Csp/72/2019) ku dňu 26.08.2019, kedy ho upozornil na možný rozpor zmluvy so zákonom. Uvedená skutočnosť vyplýva z dokazovania v predmetnom spore (z písomných vyjadrení žalobcu, z výsluchu žalobcu na pojednávaní dňa 27.02.2020), pričom argumentácia žalobcu v uvedenom vychádza z logických premís, zodpovedá záverom ustálenej rozhodovacej praxe vyšších súdov, ako aj Ústavného súdu SR a zodpovedá záveru o skutočnej a nie iba predpokladanej vedomosti žalobcu o neoprávnenom majetkovom prospechu, ktorý vznikol na strane žalovaného. Vzhľadom na to, že žaloba

žalobcu bola doručená súdu dňa 01.10.2019, je nepochybné, že k uplynutiu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby v prípade nároku žalobcu nedošlo. Pokiaľ ide o objektívnu premlčaciu dobu, súd nemá z vykonaného dokazovania preukázaný úmysel žalovaného (resp. jeho právneho predchodcu) bezdôvodne sa obohatiť (získať majetkový prospech od žalobcu) a to akoukoľvek formou. Z uvedeného dôvodu súd posudzoval, či v prípade nároku žalobcu neuplynula trojročná objektívna premlčacia lehota, ktorá v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu podľa tvrdenia žalobcu došlo. Vzhľadom na to, že žalobca si žalobou uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za platby uhradené žalovanému od 19.10.2016 do 22.11.2018, bolo potrebné odvíjať plynutie trojročnej objektívnej premlčacej doby pre každé takéto plnenie samostatne. Súd má za preukázané, že všetky nároky žalobcu, ktoré si uplatnil z titulu bezdôvodného obohatenia, nepochybne nie sú premlčané, nakoľko žalobca žalobu podal na súd ešte dňa 01.10.2019, pričom ani u najstaršej platby v prospech žalovaného, od ktorej žalobca odvíja svoj nárok (platba zo dňa 19.10.2016) nedošlo k uplynutiu objektívnej trojročnej premlčacej doby.

46. Súd sa nestotožňuje s právnym názorom žalobcu o absolútnej neplatnosti zmluvy a to z dôvodu, že žalobca vyhodnotil bod č. 2 zmluvy ako návrh na uzavretie zmluvy a bod č. 3 z dôvodu zmien v obsahu zmluvy ako nový návrh zmluvy, ktorý však nebol akceptovaný druhou stranou. Súd v tejto súvislosti konštatuje, že z vykonaného dokazovania nevyplýva, resp. sa žalobcovi nepodarilo preukázať jeho tvrdenie, že obsahové náležitosti zmluvy o úvere boli doplnené dodatočne žalovaným, bez toho, aby sa na nich žalobca a žalovaný dohodli pred uzavretím zmluvy a tým došlo k podstatnej zmene v návrhu. Z predloženej zmluvy vyplýva len to, že žalobca zmluvu podpísal dňa 26.11.2009 v Š., pričom žalovaný zmluvu svojim podpisom prijal (akceptoval) dňa 07.12.2009. Uvedené, že spotrebiteľské zmluvy sú potvrdzované bankou až následne, po posúdení bonity klienta a z iných dôvodov, je bežnou praxou v rámci bankového sektoru a uvedené podľa názoru súdu nemá vplyv na platnosť predmetnej zmluvy.

47. Medzi obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v čase podpisu zmluvy v zmysle zákona o spotrebiteľskom úvere, patrili údaje konkretizované v § 4 ods. 2, pričom vykonaným dokazovaním súd dospel k záveru, že predmetná spotrebiteľská zmluva, uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným nespĺňa náležitosti stanovené citovaným ustanovením zákona.

48. Súd sa v prvom rade v danom prípade zaoberal výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (ďalej len „RPMN“) a výškou priemernej RPMN v zmluve ako údajov v zmysle § 4 ods. 2 písm. j) a k) zákona o spotrebiteľských úveroch. Uvedený údaj zohľadňuje všetky náklady, ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť a preto je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti, či nevýhodnosti úveru. Je pritom nepochybné, že v zmluve spomínané údaje chýbajú. Žalovaný pri uzatváraní zmluvy iba uviedol názvy týchto údajov, bez toho aby tieto vyplnil.

49. Predmetom zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru bola aj povinnosť žalobcu uzavrieť poistenie o schopnosti splácať úver. Nakoľko žalobca nebol o tejto skutočnosti dostatočne informovaný a nebola mu jednoznačne daná možnosť vyjadriť sa, či poistenie schopnosti splácať úver žiada alebo nie, možno mať za to, že žalobca musel navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver. Z uvedeného dôvodu bolo povinnosťou žalovaného zahrnúť výšku poistného do výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov, ako aj do celkovej čiastky, resp. celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom. Z predloženej zmluvy pritom jednoznačne vyplýva, že žalovaný pri výpočte celkových nákladov spojených s úverom poistné nezohľadnil, nakoľko po prepočte výšky splátky s poistením 125,29 eur a pri počte mesačných splátok 69, vynásobením dostaneme sumu 3.145,01 eur, ktorý údaj nie je totožný s tým, ktorý uvádza žalovaný v predloženej zmluve (2.988,99 eur plus výška úveru 5.500,- eur). Nakoľko poistenie nebolo zahrnuté do celkových nákladov, resp. celkovej čiastky, sú predmetné údaje uvedené nesprávne v neprospech spotrebiteľa.

50. Posudzovaná zmluva o spotrebiteľskom úvere sa z vyššie uvedených dôvodov považuje za bezúročnú a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch.

51. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky, jej klient nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“) aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka

alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky, omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súhrn všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Po postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou a pobočkou zahraničnej banky a klientom, len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

52. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka, neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom.

53. Podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi.

54. Žalovaný ďalej namietal absenciu pasívnej vecnej legitímácie v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a to z dôvodu, že medzičasom došlo k postúpeniu pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy na nového veriteľa.

55. Súd skúma aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaného z úradnej povinnosti. Aktívnu vecnú legitímáciu sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo/205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca preukáže, že má subjektívne právo na plnenie od žalovaného, uplatnené v konaní. V opačnom prípade súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

56. Ustanovenie § 524 Občianskeho zákonníka, priznáva veriteľovi právo postúpiť svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka písomnou zmluvou inému subjektu. Postúpením pohľadávky dochádza k zmene v osobe veriteľa, novým veriteľom sa stane postupník, ktorý nadobúda pohľadávku s príslušenstvom a právami s ňou spojenými. Stanovená obligatórna písomná forma zmluvy o postúpení pohľadávok bola v danom prípade splnená.

57. Keďže žalovaný (pôvodný veriteľ) je bankou, zákonodarcom sú stanovené ďalšie podmienky, ktoré musia byť splnené, aby mohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky na inú osobu. V zmysle ustanovenia § 92 ods. 7 zákona č. 483/2001 Z. z. účinného v čase uzavretia zmluvy, môže banka postúpiť pohľadávku voči klientovi aj bez súhlasu klienta a aj osobe, ktorá nemusí byť bankou vtedy, ak predtým banka písomne vyzve klienta na úhradu omeškaných splátok pohľadávky a klient, teda dlžník je nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky a musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (obdobne napr. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.05.2014 sp. zn. 6Co/119/2013).

58. Na podporu vyššie uvedeného súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 7Cdo/26/2017 zo dňa 28.3.2018, z ktorého vyplýva, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách (v prejednávanej príhode § 92 ods. 7 cit. zákona), celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúca o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité, viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť

a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku, zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok.

59. Vo vzťahu k preukázaniu platného postúpenia pohľadávky žalovaným, na výzvu súdu žalovaný predložil fotokópiu zmluvy o postúpení pohľadávok č. III/2018 zo dňa 20.12.2018 (č. I. 99-102 súdneho spisu), písomné oznámenie žalovaného o predčasnom zosplatnení úveru zo dňa 15.06.2016 (č. I. 103 súdneho spisu), predsúdnú výzvu žalovaného zo dňa 19.05.2016 (č. I. 104 súdneho spisu), oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky zo dňa 02.01.2019 (č. I. 105 súdneho spisu), fotokópiu doručenky zo dňa 20.05.2016 (č. I. 106 súdneho spisu) adresovanej a podpísanej žalobcom, fotokópiu podacieho hárku č. EPH006983529 a č. EPH148387343 (č. I. 107-108 súdneho spisu), v ktorých je evidované odoslanie zásielky žalobcovi dňa 20.05.2016 a 02.01.2019.

60. Žalobca pripojil na preukázanie platného postúpenia pohľadávky na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., listinu označenú ako „Oznámenie postupcu o postúpení pohľadávky“ zo dňa 02.01.2019, vystavenú žalovaným adresovanú žalobcovi, avšak žalovaný podľa názoru súdu nepreukázal, či predmetnú listinu žalobcovi aj skutočne doručil, resp. či sa mu táto vrátila ako nedoručená. Táto skutočnosť nevyplýva ani z podacieho hárku (EPH148387343 z č. I. 108 súdneho spisu) predloženého súdu žalovaným. Žalovaný taktiež súdu nepreukázal doručenie predžalobnej upomienky zo dňa 19.05.2016. Žalovaný súdu síce predložil fotokópiu doručenky adresovanú žalobcovi, ktorú žalobca prevzal dňa 20.05.2016, avšak z doručenky nie je súdu zrejmé, aká listina bola predmetom zásielky a teda nie je možné preveriť doručenie výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách.

61. Všeobecnou požiadavkou toho, aby bolo možné písomnosť považovať za doručenú je, aby adresát mal objektívnu možnosť sa s touto oboznámiť. Pokiaľ je obsahom zásielky právny úkon, potom sa zásielka považuje za doručenú najmä jej prevzatím, ale aj vtedy, ak jej adresát bude mať objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej, t. j. ako náhle sa dostane prejav vôle do sféry jeho dispozície (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. januára 2011, sp. zn. 5 Cdo 129/2010).

62. Z vyššie uvedených dôvodov súd konštatuje, že podmienky pre postúpenie pohľadávky banky bez súhlasu klienta (žalobcu) na tretiu osobu, ktorá nie je bankou (BENCONT COLLECTION, a. s.) podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v spojitosti s ustanoveniami § 524-530 Občianskeho zákonníka, tak neboli splnené a vo veci nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalobcovi na spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s., zmluvou o postúpení pohľadávok, ktorá je v tejto časti neplatná pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka). Z uvedeného dôvodu považuje súd námietku žalovaného o absencii pasívnej vecnej legitímácie na jeho strane za nedôvodnú.

63. Vzhľadom na tú skutočnosť, že súd vyhlásil predmetnú spotrebiteľskú zmluvu za bezúročnú a bezpoplatkovú, v sume ktorá presahovala výšku poskytnutého úveru žalovaným žalobcovi (5.500,- eur) bez akýchkoľvek úrokov a poplatkov, vznikol u žalovaného režim bezdôvodného obohatenia, pričom žalovaný je povinný v zmysle § 456 a § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vydať žalobcovi všetko, čo nadobudol z titulu bezdôvodného obohatenia. Z predloženého výpisu z účtu žalobcu za obdobie od 07.12.2009 do 18.12.2018 ako aj z tvrdení žalobcu, ktoré žalovaný nespochybnil vyplýva, že žalobca dňa 07.12.2009 preukázateľne čerpal na základe uzavretej zmluvy o úvere sumu vo výške 5.500,- eur, pričom žalobca uhradil sumu vo výške 9.331,44 eur. Vzhľadom na to, že žalobca si žalobou v tomto konaní uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovaného za obdobie od 19.10.2016 do 22.11.2018 vo výške 900,- eur, ktorú sumu žalovaný aj preukázateľne prijal od žalobcu bez právneho dôvodu za uvedené obdobie, súd má za to, že žaloba žalobcu je dôvodná v celom rozsahu. Nakoľko súd I. výrokom rozsudku č. k. 8Csp/96/2019-116 zo dňa 30.06.2020 (ktorý nebol zrušovacím uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 2CoCsp/81/2020-179 zo dňa 30.03.2021 dotknutý) právoplatne rozhodol o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 500,- eur spolu s príslušenstvom, súd týmto rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi zvyšok žalovanej sumy a teda vo výške 400,- eur s príslušenstvom.

64. Podľa ust. § 3 nariadenia vlády 87/1995 Z. z., výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

65. Žalovaný sa s plnením svojho peňažného záväzku dostal do omeškania, preto má žalobca nárok aj na zaplatenie úroku z omeškania. Podľa citovaných ustanovení vznikol žalobcovi nárok na úrok z omeškania o 5 percentuálnych bodov vyšší, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Výška základnej úrokovej sadzby ECB k prvému dňu omeškania činila 0,00 %. Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania z istiny priznanej súdom, teda vo výške 5 % ročne zo sumy 400,- eur od 27.09.2019 (odo dňa nasledujúceho po poskytnutej lehote na plnenie v predžalobnej výzve zo dňa 20.09.2019) do zaplatenia.

66. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. 11. 2011, sp. zn. 6 Cdo 145/2011).

67. Podľa ust. § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

68. Podľa ust. § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

69. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania (pred súdom prvej inštancie ako aj pred odvolacím súdom) voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške trov konania sa rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

70. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania sa súd zaoberal aj tým, či v danom prípade neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle § 257 CSP pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi. Pri posudzovaní dôvodov hodných osobitného zreteľa súd prihliada na majetkové, sociálne, osobné, zárobkové a iné pomery všetkých strán sporu. Súd v predmetnej veci nemal za preukázanú existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa ani výnimočnosť okolností u žalovaného a preto nevidel priestor pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Rožňava v dvoch písomných vyhotoveniach (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 ods. 1 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa odvolateľ domáha (§ 363 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu (t. j. zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti).